

prezira ter ne nastavlja niti višjih katol. sodnikov, niti drugih uradnikov. Vse višje službe so v rokah lutrovcov. Kako je pa pri nas vse drugače! — Socijalni demokratje so v saskem kraljestvu močni in ne bode dolgo, pa bodo njih poslanci v drž. zboru že v večini.

Rusija. Minister za zunanje zadeve, grof Giers, je toliko ozdravel, da začne zopet svoje delo. Ta je izkušen mož in ima zaupanje pri caru, a ne verjamemo, da gori za francosko republiko. — V sredozemskem morju kupi vlada otok Melos, da napravi na njem luko za svoje vojno brodovje.

Bolgarija. V sobranju, državnem zboru, se je razgovarjalo, bi-li ne kazalo, da se pripelje truplo raj. kneza Aleksandra v Bolgarijo ter ondi častno pokoplje. Do sklepa pa še niso prišli.

Srbija. V tej državi je kralj še mlad in še nima let; vsled tega delajo njegovi ministri, kar je njim ljubo. Kakor je podoba, pa so sedaj jako zavozili. Zoper našo državo so delali, Rusije pa si niso zagotovili in je torej državica v hudih stiskah, da hoče celo druge države klicati na pomaganje.

Turčija. Odkar ima Rusija svoje vojno brodovje v sredozemskem morju, ima se sultan Abdul-Hamid v resnici bati hudih dnij. Celó lahko se mu zgodi, da stoji rusko brodovje pred njim, pred Carjim gradom ter mu reče: Sedaj z Bogom, turek, hajdi v Azijo! Nazaj te ni več treča.

Grecija. Novo ministerstvo je preklicalo pogodbo, katero je napravilo prejšnje ministerstvo z judi zavoljo posojila. Bilo bi po tej pogodbi preveč ostalo v žepih judovskih bankirjev.

Afrika. V Maroku so bile male bitke v unem tednu med domačo in španjsko vojsko. Zmage pa ni bilo na nobeni strani.

Amerika. Govorica se je raznesla po svetu, da je vodja ustaje, admiral Mello, vsklical unuka cesarja Pedro za cesarja v Braziliji. Tega pa ni storil in Dom Pedro — tako je ime tudi unuku — še je zmerom v Novem mestu pri Dunaju, v vojaškem učilišču. — Na obalih severne Amerike so imeli v unem tednu velike nevihte in je bilo vsled njih tudi precej škode. Tudi je nekaj ljudij prišlo v silni nevihti ob življenje.

Za poduk in kratek čas.

Zaupaj na Boga, ker on svojih ne zapusti!

(Črtica iz vojnega leta 1866, poslovenil Fr. Goričan.)

III.

Na dan vernih duš.

Zemeljskih skrbij Janezovi materi mi manjkalo, ko je še imela sina doma pri delu. Veliko bolj mučile so jo zdaj, ko je zgubila sina, edino pomoč in tolažbo v starosti. Najbolj jo je skrbelo, kdo bode obdeloval polje, da bode prirastlo potrebnega živeža. S strahom gledala je v prihodnost.

Dan vernih duš, kateri nas posebno spominja ljubljenih rajnih v večnosti, se bliža. Že dolgo je mislila Janezova mati na ta dan. Tudi ona se hoče v iskreni molitvi spominjati rajnega ljubljencea. V srce jo boli, da se njegov grob ne nahaja na domačem pokopališču, da bi ga mogla z rožami okinčati in na njem opraviti pobožno molitev za rajnega. V srcu zbudi se ji želja, vsaj enkrat videti grob svojega sina. Ta želja bila je vedno močnejša; zmiraj bolj jo je vlekel v daljni kraj na sinov grob, kljub starosti in slabosti.

Janezova mati sklenila je to željo spolniti, da bode pomirjeno njeno srcé. Na dan vernih duš bila je v Kraljevem gradu. Po dolgem popraševanju izve, kje so pokopani vojaki, ki so padli v boju. Preprost leseni križ označuje oni kraj. Ta kraj bil je za Janezovo mater svetí kraj. Tu počivajo njenega ljubega sina telesni ostanki; njegovo srce, kedaj polno ljubezni do matere, pridne in delavne roke; noge, katere so tisoč in tisoč stopinj storile iz ljubezni do matere; njegove ljubeznive oči, ušesa, katera so tako rada poslušala prelepe nauke ljube matere. In vse to vzela je grozna smrt; da se spremeni v prah in pepel in na dan ustajenja prejme večno plačilo.

Pri tem križu mati milo joka in plaka za svojega tako rano zgubljenega sina. Dozdeva se nji, da je tukaj bliže njegove duše. Moli tako iskreno, da celo ne zapazi, da tudi druge osebe prihajajo h križu molit. Oh njej ni ljubšega, ne dražjega več na svetu, kakor ta grob in križ. Med molitvijo toži ljubemu Bogu svoj žalostni stan in zapuščenost. Spominja se sinove zadnje prošnje, naj zaupa v Boga, ker on njegovih ne zapusti; močno in trdno je bilo njeno zaupanje, vendar pa nji ni bilo pomagano; še le hujšal se je njen žalostni položaj od dne do dne. Zdaj se spomni tudi sinove obljube, da bode v nebesih za-njo prosil in molil. In pri vseh teh tolažilnih spominih neprenehoma joka, in z obema rokama oklepa se križa.

Nekdo ji položi roko na ramo. Ko se ona ogleda, vidi pred seboj čedno gospo v črnem oblačilu. »Zakaj«, vpraša gospa, »se tako jokate?« Zakaj bi se ne jokala, ko v tem grobu počiva moj sin, moja podpora in veselje mojega življenja! Va-nj sem stavila svoje upanje; on bi mi bil v moji starosti v tolažbo in pomoč. Pa ni se vrnil več iz vojske, in zategadelj je moja revščina priklopela do vrhunca.

»Dobra mati, zadela Vas je res grozna nesreča. Ljubi Bog Vas hudo skuša; pa pomislite, kolikim ljudém se enako godi. Tudi jaz sem udova; in dva moja sina katera sta cesarju in domovini služila, sta tu pokopana.« Pri teh besedah udrele so se gospej debele solze.

»Gospa, res ste tudi obžalovanja vredni, pa vendar niste tako nesrečni, kakor jaz. Živite lahko brez skrbi in lahko v miru pričakujte dneva, ko bode zopet z Vašimi ljubljenimi združeni. Kaj pa naj jaz rečem? Ne morem se na stare dni več sama preživiti in kaj čem sirota?«

Po dolgem izpraševanju izvedela je uljudna gospá od Janezove matere njen žalostni položaj. Ženica se nji je v srce vsmilila. Zato nji reče: Ne delajte si, mamica, več skrbij. Vaš sin imel je prav: zaupajte na Boga, ker on svojih ne zapusti. Ljubi Bog me je z zemeljskim premoženjem obilno obdaroval, pa tudi Vi od zdaj ne bode več sile trpeli. Pridite k meni v moj grad, jaz sem grofinja N., hočem skrbeti za Vas. Tam bodeva najine sine objokovali in skupaj za-nje molili.

Solze hvaležnosti stopijo v oči Janezovi materi. V tej gospej spoznala je božjo pomoč. Molila je zopet na sinovem grobu, v srcu polna hvale ljubemu Bogu, da je njeno zaupanje va-nj ji tako obilno poplačal. Bila je trdno prepričana, da »Bog svojih ne zapusti«.

Smešnica. Modri profesor pravi na višji dekliški soli, da so moški možgani precej večji od ženskih. »Kaj torej sledi iz tega?«, povpraša jedno izmed učenk. »Da se pamet ne ravna po velikosti, temveč po kakovosti možganov«, odreže se mu ona.